

PAM JENOFF

Numane embus

Pam Jenoff
The Last Embrace
2015

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis.

Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Viivi Variksaar
Korrektor Inna Viires

© 2015 by Pam Jenoff
© 2016 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M03308316
ISBN 978-9949-25-896-3

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest

www.ersen.ee

Oma vennale Jayle.

Proloog

New Jersey
August 1944

Tunnetan oma kodu, enne kui seda näen. Viis miili eemal tekib mulle suhu märg soolakas maik ja täidab mu kopsud, kajakate kisa tõuseb kaledalt mind tervitama. Kuid alles siis, kui keeran viimasesse kurvi ja tohutu lai, sünge pruun veteväli vaatevälja sööstab, hakkab klomp mu rinnus kasvama ja silmad kipitama.

„Neetud,” ütlen ma valjult teepervele sõites. „Ole sa igavesti neetud.”

Absecon Bay'd see ei kõiguta. Selle rahulikkus näib silmakirjalikkusena.

Lükkan onu Meyeri Buickile taas käigu sisse; mootor turtsatab nõrgalt. Käes on keskpäev ja päike kilgendab kõrgel mere kohal, õhk on hilissuviselt soe. Armatuurilaualt tõuseb poleerimisvaha värsket sidrunilõhna, segunedes mereõhu ja onu Meyerist püsima jäänud sigaretilõhnaga. Minust möödub vastassuunas üks universaalauto, rannatoolid ja grill peale laaditud. Sõjast hoolimata ei muutu mõned asjad kunagi: lahkuvad suvitajad, kes septembri lähenedes, pühkides liiva oma kleepuvate sõrmedega lapsukestelt

tagasi tavaellu pöörduvad, on endiselt kõige esimene sügise tuleku märk. Teel ranna suunas on Black Horse Pike'i ääristavatel virsikutel ja kirssidel ning teistel suveandidel, mida on ohtralt, kuigi muud toitu napib, hinnad pooleks löödud, valmistudes teed andma õuntele ja kõrvitsatele. Mõned putkad, mis ajasid kogu suvise hooaja kiiret *hot-dog*'ide ja kaljaäri, on juba kinni.

Keeran teele, möödudes plakatitest, mis kannustavad mind valvsalt jälgima rannikut Saksa laevade pärast ja ostma sõja-obligatsioone. Autot piki lahe-äärt juhtides varjab mu vaate merele luhal kõrguv pilliroog. Välja hingates keskendun eespool olevate poodide muretule rivile. Mu vaimusilmas oli kõik tundunud palju suuremana. Nüüd on majad koos oma pimendavate kardinatega ja lippudega miniatuursed nagu need, mida onu Meyer oma mudelraudtee kõrvale ehitas. Kogu paigale oleks ära kulunud üks korralik värvikiht.

Alustan teekonda üle kerge sillakaare. Vaatevälja ilmub kitsas veeriba, mida ääristavad dokid ja väikesed laevad. Ehmun, kogemata järsult pidurdades ning vaevu seljatagust signaalitamist kuuldes.

Pühin niiskeid peopesi vastu puuvillast seelikut, mis on sõidu jooksul kortsu läinud. Seejärel surun jala gaasipedaalile ja jätkan liikumist lõuna suunas, pigistades rooli, nii et sõrmenukid valged. „Lõpeta ära,” pomisen ma kokkusurutud hammaste vahelt, „või sa ei jõuagi kohale.” Mis, kui ma sellele mõtlen, ei tundugi nii halva mõttena.

Vahetult enne Esso jaama, mille seinal on teated normeerimise kohta, keeran paremale ja siis veel kord paremale. Seejärel keeran vasakule Sunset avenüüle. Kvartal, mis lasub nii raskelt mu mälestustes, pole midagi enam kui umbes pool tosinat maja, mis asetsevad paralleelselt rannajoonega, ehitatud aastakümneid tagasi, voodrilauad üleelatud tormidest armilised, nagu vana naise kortsuline nägu. Kui möödun majadest, loetlen mõttes inimesi, kes

on neis elanud: neljandas majas lahke proua Henderson, lastele tuntud kui tädi Molly, Joe ja Louise Steiner viendas. Paljud naabrid on kahtlemata samad – välja arvatud kuuendas majas, mis on olnud tühi sellest päevast saadik, kui Connallyd igaveseks mu elust minema sõitsid.

Vaatan ainiti otse ette, püüdes teele keskenduda. Kuid sellest pole kasu – isegi päise päeva ajal näen õudusunenägu, mida olen unes nii paljusid kordi läbi elanud: ma seisan kitsal mahajäetud laudteelõigul ning vaatan ääretut rohekashalli ookeani. Vaatan, kuidas algab tõus ja vesi kerkib järjest kõrgemale. Must laine tõuseb nagu tohutu käsi kuue meetri kõrgusele või isegi rohkem. Veevall sööstab ülevalt alla, lükates mind pikali ja ümbritsedes mind täielikult. Võitlen, suutmata püsti tõusta või hingata ja vesi täidab mu kopsud ning neelab mu tervenisti alla.

Järsku muutub mu nägemine taas selgeks, kujutluspilt kadus sama kiiresti kui ilmus. Korrutan endale, et see pole tõeline, et minevik ei naase. Miks karta, kui kaotada pole enam midagi? Kuid sellest pole kasu.

Mu õudusunenäod on taas tagasi, kõige kindlam märk sellest, et olen kodus.

ESIMENE OSA

Üks

Washington D.C.

November 1943

Ma ei võidelnud vihmavarjuga, mille tuul pahupidi puhus, kui trammist välja astusin. Selle asemel klammerdusin oma pea-aegu läbiligunenud klošškübara külge, et hoida seda paigal jääkülmas vihmas, mis külje pealt mööda Pennsylvania avenüüd alla uhas. Ettevaatlikult mööda libedat sillutist navigeerides ujusin läbi pärastlõunase rahvamassi, mis koosnes peamiselt naistest ja mõnest mehest, kes olid liiga vanad või liiga hädised, et aega teenida, ning kes ootasid Punase Risti kohvikuauto juures kohvijärjekorras või liikusid telkidest kokkuklopsitud valitsushoonete ja kabinetide vahel, mis jooksid piki poekompleksi.

Pühkides oma mantlilt vihmapiisku, lipsasin varikatuse alla, mis kaitses Välisministeeriumi hoone turvalauda, peatudes, et oma pressipääsme järele kobada. Valvur piidles mind umbusklikult, kui hoolikalt mu dokumenti uuris. Teda eirates vaatasin ma Valget Maja, mis tundus hallide tormipilvede taustal kahvatuna. Katusel liikus miski, ülespoole suunatud lennukitõrjekahuri pöörlemine. Mu süda jättis löögi vahele. Washington oli linn, mille

polnud hõivanud mitte ainult need tuhanded, kes siia tööle olid tulnud, vaid ka armee, kes kaitses seda, nagu võiksid sakslased iga hetk taevast alla laskuda.

Langetanud pilgu, tabasin valvuriputka aknalt oma korratul peegelpildil nukra ilme. Lahkusin majutusasutusest, kui taevast oli tootanud kui just mitte päikselist ilma, siis igatahes polnud see lubanud sellist laussadu. Posti ruumidesse jõudnud, ootasin ma samasugust päeva, nagu viimasel paaril kuul oli olnud trükkides kiirkirjas kirjutatud lugusid ümber Remingtoni trükimasinal laua taga, mis oli vaevu nii lai, et masin ära mahuks, surutuna tosina teise tüdruku vahele. Mind see ei häirinud; mul oli tööd vaja ja olin tänulik, et keskkooliajal läbitud sekretärikursusest piisas sobivaks kvalifikatsiooniks. Kuigi oleksin teeninud mõne dollari rohkem, pelgasin väljavaadet töötada valitsuse ühe tüdruku Sõjaosakonnas. Ma poleks suutnud lõputult trükkida kirju perekondadele, öeldes, et nende pojad ei tule koju tagasi, nähes iga-ühes neist Charlie nägu.

Esimestel kuudel uudistebüroos oli töö olnud vaikne ja etteennustatav. Kuid ühel pärastlõunal, peaaegu kaks nädalat tagasi, oli üks üleskääritud varrukatega mees avanud sekretäride kabineti ukse. „Itaallane?” hüüdis ta. Kui ta välja hingas, ilmus ta ette sigaretisuitsu pilv, mis pani ta välja nägema nagu hallipäine draakon. Toas jäi vaikseks. Chip Steeves, Washingtoni Posti peatoimetaja, ei tulnud kunagi sekretäride ruumi. „Minu sekretäri ei ole täna ja mul on vaja, et keegi kutsuks tõlkija.” Tõstsin impulsiivselt käe. Seejärel vaatasin ringi. Olin ainus ja hakkasin kätt langetama.

Kuid härra Steeves juba siksakitas laudadest mööda, maandudes minu juures. „Kas leiate kellegi, kes suudab itaalia keelest tõlkida?” Ta rääkis, sigarijupp hammaste vahele surutud.

„Ei.” Vaatasin talle otse silma. „Ma oskan seda ise teha.”

Ta vaatas mind mitu sekundit üksisilmi, kulg kortsus. „Noh, tulge siis juba,” haugatas ta kannatamatult, nagu oleksin

kõhelnud mina, mitte tema. Toast välja kõndides tundsin endal teiste masinakirjutajate pilke.

„Olete Montforte, jah?” üllatas ta mind küsimusega, kui tema kabinetti sisenesime. Laud oli paberivirnasid täis, põrand kaetud mustade kohvitopsidega.

„Jah.” Köhatasin kurgu puhtaks. „Addie, see tähendab Adelia.”

Ennast ta ei tutvustanud; seda polnud vaja. Chip Steeves oli ajakirjaniku ja hirmuäratava isikuna legendaarne. „Teie olete see tüdruk, kes märkas viga allveelaeva loos.” Ajasin selja sirgemaks. Minu töö oli artikleid ümber trükkida, mitte korrektoori lugeda. Kuid olin ühes loos viga märganud, kuupäeva, mille kohta teadsin, et see on vale. Olin seda näidanud härra Steevesi sekretärile, kes korraldas trükkijate tööd. Kuid ma ei teadnud, et seda edasi räägiti – või et mind oleks selle eest tunnustatud. „See oli hästi tehtud töö. Kas te räägite itaalia keelt?”

„Jah. Ma sündisin Triestes.” See, et oled välismaal sündinud, polnud midagi, mida viimasel ajal oleks tahtnud kõva häälega kuulutada, ja ma olin näinud vaeva, et aktsendist täielikult vabandeda. See võis olla esimene kord, mil aktsent võis mulle kasulikuks tulla.

Ta sirutas järsult minu poole pastaka, nagu võiks mind sellega lüüa, ja ma võitlesin sooviga peitu pugeda. „Noh, tõlgi seda, Adelia Montforte.” Võtsin härra Steevesi pakutud paberi ja tõstsin üleajava tuhatooši lähimalt toolilt, istusin siis selle servale ja kriibisin kiiresti tõlget kirjutada. See oli telegramm Salerno lähedal toimunud tulevahetusest, lühike, kuid mõne sõjandusteterminiga, mille õigsuses ma kindel ei olnud.

Kui olin lõpetanud, ulatasin paberi tagasi härra Steevesile, kes lehte pilguga kammis. „See on hea.”

„Teeksin veel paremini, kui mul oleks rohkem aega,” pakkusin ma.